

ULTIMUL VAL DE REZISTENȚĂ INTELLECTUALĂ

de Liviu CANGEOPOL

Recenta, lunga și inutila mea strădanie de a publica o culegere de articole pe spezele unei edituri din România- cea-fără-de-cenzură a readus în cadrul câtorva discuții personale rolul generalului Pacepa în istoria noastră recentă. Chiar dacă mulți dintre cititori îi cunosc povestea, voi reaminti esențialul: ajuns director adjunct al Direcției de Informații Externe (DIE), pe punctul de a fi numit șef al Casei Prezidențiale, în Iulie 1978, generalul Pacepa trece la americani, lăsându-l pe Cârmaci cu ochii în soare și pe securiști cu o ură neîmpăcată în suflet (pentru că avusese tăria să aleagă libertatea – ei mai având de așteptat încă 11 ani - și pentru că, prin informațiile livrate americanilor, a dereglat multe cariere ale spionajului autohton). Defectarea i-a atras generalului condamnarea la moarte și o complexă campanie de denigrare care, practic, n-a încetat nici până azi. Acuzațiile au mers de la contrabanda cu băuturi și țigări fine până la apartenența la KGB.

O seamă din capetele inițiale de acuzare la adresa generalului Pacepa sunt active și azi. Primul îl desemnează drept “trădător”. În fond, de aceea a și fost condamnat la moarte, degradare și confiscarea bunurilor. Facem un pas înapoi și privim istoria în ochi. Pe cine a trădat generalul Pacepa? În primul rând, logic, pe cei care l-au condamnat pentru asta: Ceaușescu, Securitatea și partidul. În măsura în care toate acestea erau (și pe alocuri încă mai sunt) abuziv asimilate României, corifeii propagandei securii ar putea susține că prin defectare a fost trădată însăși patria iubită. Cu o precizare: patria iubită era cunoscută pe atunci drept România comunistă.

Patria, însă, când a avut ocazia (Decembrie 1989), s-a scuturat cu pieptul gol în fața mitralierelor de elementele care constituiseră ținta trădării generalului. În acel moment, oricum ar fi fost privite lucrurile, cetățeanul Ion Mihai Pacepa trebuia să se numere printre eroii neamului cel puțin la fel de mult cât Ion Iliescu, Virgil Măgureanu și Petre Roman ori aceștia, pentru că îl executaseră pe Comandantul Suprem, să fie considerați cel puțin la fel de trădători ca generalul (în mod ironic, Ceaușescu a fost condamnat la moarte la capătul unui proces în care acuzațiile au provenit, aproape cuvânt cu cuvânt, din cartea generalului, Orizonturi roșii).

Pe deasupra, dacă acuzația că Pacepa făcea parte din structurile KGB era adevărată, aceasta l-ar fi calificat în mod automat pentru un post de vază în cadrul noii conduceri, care activase toată floarea kaghebie a ceaușimului răpus: Nicolae Militaru, Sergiu Celac, Mihail Caraman, Sașa Bârlădeanu, Silviu Brucan și, cu voia generalului Grîșko, ultimul pe listă, Ion Iliescu. Or, ce s-a întâmplat? Surpriză, printre atâtea altele: condamnarea la moarte a generalului Pacepa a fost prezervată iar gunoierii reciclați ai propagandei de partid și-au continuat opera de denigrare. Serializarea Orizonturilor roșii, derulată în Scânteia poporului (devenită Adevărul), a fost repede sistată. Era un semn, pe lângă atâtea altele, asupra naturii revoluționare a noii oligarhii. (Demn de remarcat că, deși formal condamnarea la moarte a generalului Pacepa a fost anulată în 1999, cinci ani mai târziu, în 2004, punctele de frontieră ale României aveau mandat de arestare pe numele său.)

De când a trecut de partea americanilor (de 30 de ani), generalul Pacepa n-a încetat o clipă să demaște urgia comunistă, fie în articole, fie în cărți ori interviuri (țin să remarc că toate veniturile provenind din comercializarea cărților sale, inclusiv a Orizonturilor roșii, vândută în peste un milion de exemplare, au fost donate unor instituții cu caracter anti-comunist - în timp ce foștii săi colegi rămași acasă, loiali și patrioți, furau țara pe rupe).

De asemenea, a fost printre primii care au arătat adevărata față a “revoluționarilor” (care l-au detestat și mai mult din pricina asta, în special Virgil Măgureanu, care negase a fi făcut parte din organigrama Securității, dar care a fost dat pe față ca fost subaltern al generalului Pacepa, sub numele de cod Mihăilă Mihai). În paralel cu radiografierea sistemului și a slugilor sale, a participat la o serie de proiecte privind descifrarea arhivei Stasi ori clarificarea unor crime puse la cale de serviciile secrete ale statelor lagărului socialist.

Cu toate acestea, printre membrii așa-zisei societăți civile puțini sunt cei care nu strâmbă din nas la auzul numelui său. O distinsă luptătoare democrată a făcut o adevărată criză de isterie când numele ei a fost plasat, în virtutea ordinii alfabetice, alături de semnătura generalului pe o listă solicitând aflarea adevărului despre crimele securiste din Decembrie 1989, iar un respectat fost deținut politic l-a certat pe inițiatorul listei pentru acceptarea semnăturii generalului (aceiași indivizi s-au aflat fără să clipească pe lista intelectualilor care au militat pentru realegerea lui Ion Iliescu la conducerea patriei în anul 2000). De unde atâta înverșunare printre stihuiorii democrației împotriva celui care i-a dat jos pantalonii lui Ceaușescu în văzul întregului mapamond?

Mulți consideră că, indiferent de actele demne de admirație pe care le-a comis după defectare, ele nu pot șterge activitatea sa de până atunci (încheiată în urmă cu aproape 30 de ani). Amănunte despre activitatea generalului Pacepa nu se cunosc decât din cărțile sale, deoarece arhiva este ținută în continuare sub obroc. În linii mari, generalul este acuzat că a slujit cu devotament comunismul. Nici măcar nu a negat. Dar și-a manifestat enormul regret pentru asta, de mai multe ori. Să nu uităm un amănunt: mulți dintre cei care se uită cu morbidă suspiciune și suspectă reținere la generalul Pacepa i-au lăsat în plata Domnului pe Drăghici și pe Nicolski, fără a pomeni de zecile de călăi care au supraviețuit comunismului și nu au pățit nimic (unii, precum Ristea Priboi, au fost ridicăți în înalte dregătorii, alții au fost decorați la Cotroceni). Indulgența românilor se oprește la Pacepa.

O, dacă ar fi fost atât de aprigi compatrioții noștri în toate circumstanțele! Ar mai fi fost Ion Iliescu ales de trei ori președinte al patriei (ultima oară cu sprijinul direct al membrilor simandicoasei societăți civile)? Ar mai fi rămas măcar o zi în Parlament vestitul Dan Voiculescu, omul Securității? Ar mai fi prins cheag în politică, finanțe, cultură, media, învățământ și sport toate vestigiile securo-comuniste? Dacă aceasta ar fi fost ecuația, l-am fi sacrificat bucuroși pe general doar ca să scăpăm de urmările ciumei roșii. Am convingerea că s-ar fi sacrificat el însuși.

Am avut prieteni (între timp, pierduți) pentru a căror sinceră ură anti-comunistă puteam pune mâna în foc. Iată ce mi-a scris unul din ei vizavi de obiectul discuției: “Un intelectual independent (...) se compromite definitiv prin frecventarea unui securist, polițist, milițian, caraliu, ciurlău, boțîrlan, mai ales când se lasă antrenat în logica excrementală a respectivului.” Nu a explicat nici somat ce înțelege prin “logică excrementală”. Și tot el: “Persist în a crede că un securist, din orice regim politic (totalitar, autoritar sau democraticos), tot securist rămâne, tot ofițer, tot galonat, tot excremental.”

Prietenii mei inteligenți știu să răsucescă din pană cuvintele și să forjeze demonstrații sonore și găunoase. Ei fac din negru alb și din virtute viciu cu o întorsătură de frază. Același prieten încercase cu puțin înainte să mă convingă să-l iert pe fostul nostru amic Sorin Antohi, cel care a turnat la Securitate (inclusiv pe noi) mai mult decât a fost generalul Pacepa angajatul ei. Și că trecutul de torționar securist al Mitropolitului Anania este nesemnificativ în contextul cultural al alegerilor pentru funcția de Prea Fericit (Anania a fost demascat în Orizonturi roșii ca ofițer acoperit, trimis de DIE cu misiuni diversioniste în Statele Unite).

Ceva e putred în retorica acestor oameni. Să fie doar orbi? Ei, atât de sclipitori... Să fi devenit cu toții securești? Ei, atât de falnici... Să se fi ținut demni atunci, sub teroare, și să fi căzut acum, în plină democrație, pentru un lectorat în Franța și o excursie în Nepal? Pentru un post de director de ziar ori un fotoliu la Academie? Cântând în corul urii la adresa lui Pacepa, nu intră ei în tagma securiștilor dispersați în partidele incolore care au desăvârșit distrugerea începută pe când erau toți în cadrul aceluiși partid? Prietenii mei “apolitici activi” nu fac acum jocul celor care i-au persecutat? Celor pe care i-a trădat Pacepa?

Din câte informații am, în ultimii 30 de ani, la nivel de individ, Securitatea n-a avut un mai mare dușman decât Ion Mihai Pacepa. I-a corupt pe unii, a căzut la pace cu alții, i-a marginalizat pe potrivnici și a deturnat destine. Din punctul lor de vedere, lucrurile sunt pe făgaș. Cu o mare și amară excepție: trădarea generalului Pacepa nu a fost încă răzbunată după cum merita. Că unii sau alții tropăie neliniștiți la auzul numelui său nu e

de ajuns. Cu timpul, însă, nu vor avea încotro și vor fi nevoiți să se mulțumească cu faptul că, în ura lor, au reușit măcar să murdărească și ultimul val de rezistență intelectuală.

Rubrică de Politologie Escatologică

Uniunea Națiunilor din America de Sud încheie procesul de grupare a împăraților pământului în vederea împlinirii unor profeții escatologice. În Brazil, Brazilia, la 23 mai 2008, urmând exemplul SAARC, ASEAN, AU, EU, NAFTA conducătorii statelor continentului America de Sud au semnat Tratatul de Constituire al South American Community of Nations. În timpului Necazului Unic din istoria lumii fiara și împărații pământului și oștile lor, se vor aduna ca să facă război cu Cel ce va șede pe călare pe cal și cu oastea Lui. (Apocalipsa 19:19).